

Пролетары ўсіх краін, злучайцесь!

РАБОТНІЦА І КАЛГАСНІЦА БЕЛАРУСІ

№ 15

Адважныя лётчыцы—ордэнаносцы Паліна Осіпенка, Марына Раскова
і Вера Ламака

Совецкія лётчыкі — шашар КРАІНЫ

Кожны год 18 жніўня совецкі народ святкуе дзень авіяцыі. У гэтае ўсенароднае свята мы падводзім вынікі тых грандыёзных дасягненняў, якіх дабіліся ў галіне авіяцыінага будаўніцтва за гады перамогі соцыйлізма.

Зусім па праву мы нашу авіяцыю называем дзецишчам совецкай улады. У Расіі да Каstryчніцкай рэвалюцыі амаль не было самалётаў. Мізэрная колькасць самалётаў, якая налічвалася ў царскай арміі,—былі завезеныя з-за граніцы. Авіяцыйнай прымесловасці, вучэбных устаноў па аўладанню тэхнікай лётнай справы ў царскай Расіі і ў паміне не было.

Толькі пасля Каstryчніцкай рэвалюцыі авіяцыйная прымесловасць Совецкага Саюза стваралася і арганізоўвалася разам з усім вялікім будаўніцтвам у нашай краіне. Дасягненні нары ў гэтай галіне аграмадныя. Дастаткова ўказаць, што па працягласці авіяцыйнай сеткі Совецкі Саюз заняў першае месца ў свеце. Ад далёкага Усхода да граніц Захада, ад халоднай Поўначы да цеплага Поўдня ўсюды лятаюць нары гордыя сокалы на стальных птушках.

Як багата і славна гісторыя нашай авіяцыі! Колькі рэкордаў упісана совецкімі лётчыкамі ў міжнародны авіяцыйны журнал.

Трыумфам Совецкага Саюза з'яўляюцца такія нябачаныя перамогі, як праклад прымога шляху Москва—Злучаныя Штаты Амерыкі праз Поляс. Слава аб любімейшых лётчыках Чкалаве, Байдукове, Белякове, Громуве, Даніліне і Юмашэве прагучэла не толькі ў нашай краіне, але і па ўсюму зямному шару. Іх імёны гучэлі як сімвал герайчнай мужнасці і адвагі совецкіх лётчыкаў, вышавых з народных мас свободнага народа, выхаваных вялікім другам авіяцыі таварышом Сталіным.

У гэтым годзе совецкі народ яшчэ раз паказаў свету на што здольны совецкія лётчыкі. Пералёт Владзіміра Кокінакі і Александра Брандзінскага Москва—раён Владзівастока, якія праляцелі 7.600 кілометраў за 24 гадзіны 36 мінут у самых цяжкіх метэаралагічных умовах. Беспасадачны пералёт Паліны Осіпенка, Веры Ламака, Марыны Расковай на гідрасамалёце з Севастополя да Архангельска за 10 гадзін 33 мінuty,—усё гэта з'яўляецца выдатным прыкладам герайзма совецкіх лётчыкаў і лётчыц.

Жанчыны краіны соцыйлізма разам з мужчынамі ўдзельнічаюць ва ўсім будаўніцтве народнай гаспадаркі. Сагрэтыя бацькоўскімі клопатамі свайго настаўніка, друга і правадыра таварыша Сталіна, нары гатовы рабіць такія подвігі, якіх не можа зрабіць ні адна жанчына другой краіны.

Наши жанчыны-лётчыкі, як і ўсе лётчыкі Совецкага Саюза, прагнуць лятаць усё далей, вышэй і хутчэй, і гэта га нары дасягаюць. Паліна Осіпенка ўстанавіла некалькі высотных рэкордаў. Вішнеўская і Меднікова ўстанавілі высотны рэкорд

на спартыўным самалёце. Гэта толькі некалькі фактаў. А такіх, як Паліна Осіпенка, Вера Ламака і Марына Раскова ў нас могуць быць тысячи. Усе нары гатовы за радзіму, за партыю тварыць нябачаныя цуды.

Наш совецкі народ любіць свой авіяцыйны флот і яго лётчыкаў таму, што нары берагуць нашу квітнеющую радзіму, ахоўваюць недатыкальнасць совецкіх людзей ад ворагаў, якія жадаюць напасці на нас.

Наши жанчыны, дзяўчата гараць жаданнем аўладаць лётнай справай. У аэраклубах навучаюцца тысячи славных патрыётаў нашай радзімы, якія рыхтуюцца стаць лётчыкамі, каб заўсёды быць гатовымі абараняць сваю любімую бацькаўшчыну—Совецкі Саюз.

Адважныя подвігі совецкіх лётчыкаў натхняюць байкоў Іспаніі і Кітая, якія мужна і герайчна змагаюцца за сваё вызваленне супроты фашысцкіх варвараў Германіі, Італіі і Японіі.

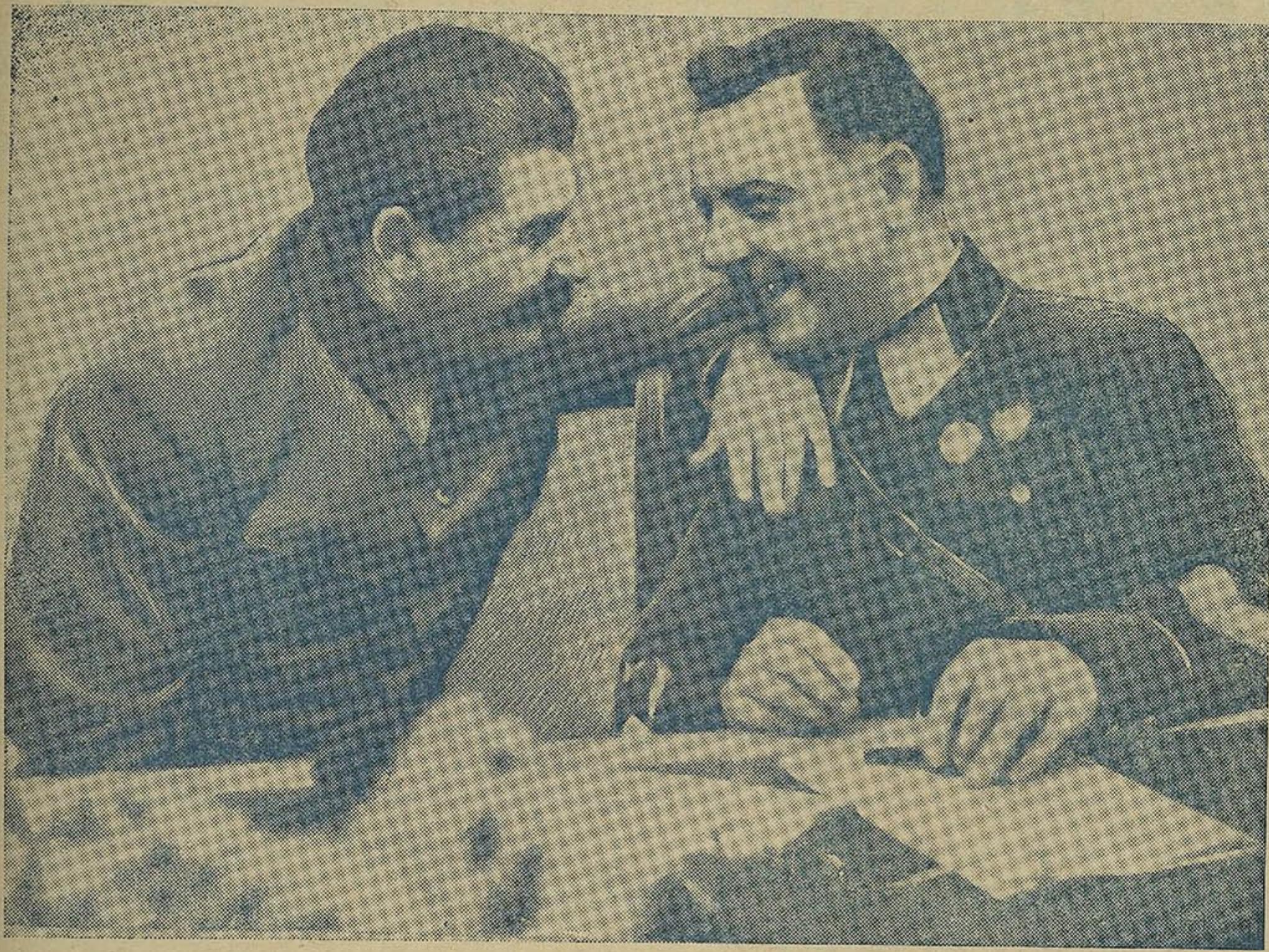
Дзень авіяцыі ў гэтым годзе праходзіць ў асабліва складанай міжнароднай абстаноўцы Фашысцкія мракабесы ўзмоцнена рыхтуюцца на пасці на наш Саюз.

Аб гэтым ярка сведчаць факты наглых правакацыйных дзеянняў японскай ваеншчыны на Далёкім Усходзе. Яны перайшлі граніцу, уварваліся на совецкую тэрыторыю і вялі адкрыты бой. Але мужна і непераможная Чырвоная Армія і яе зоркі пагранічнікі далі наглым фашыстам рашучы адпор.

На гнусныя вылазкі японскіх фашыстаў, па пальшчыкаў вайны працоўныя нашай краіны выказваюць сваё негадаванне і абурэнне. Яны заяўляюць, што заўсёды гатовы, як адзін, любы момант стаць на абарону граніц нашай вялікай радзімы.

Сваю любоў і гатоўнасць стаць у рады Чырвонай Арміі, каб абараняць сваю бацькаўшчыну ад на падаў ворагаў, пачуцці і думкі ўсяго беларускага народа выказала на мітынгу работніца швейна фабрыкі імя Валадарскага тав. Васільева: „Подлы фашысты рыхтуюць новую сусветную бойню і першую чаргу супроты свабоднага совецкага народа. Але нахай памятаюць прэзрэнныя пад пальшчыкі вайны, што аб магутнасць нашай дослеснай Чырвонай Арміі, аб магутнасць нашага совецкага народа, аб непахісны граніт нашай краіны яны ўшчэнт разаб'юць свае ілбы“.

У адказ на правакацыйныя вылазкі японскі фашыстаў беларускі народ заяўляе, што ён яшчэ цясней згуртуеца вакол большэвіцкай партыі совецкага ўрада, вакол любімага Сталіна і яшчэ больш будзе мацаваць абароназдольнасць наша краіны. Народ заяўляе, што пад сцягам Леніна—Сталіна пойдзе ў рашучы бой з ворагамі і з гэтым сцягам будзе змагацца да апошняй краплы крыўі за сваю квітнеющую і непераможную раціму.

Партыя, урад і асабліва асабіста таварыш Сталін заўсёды ўдзялялі і нязменна ўдзяляюць вялікую ўвагу развіццю ваенна-паветраных сіл.

Совецкі Саюз мае граніцы з многімі капиталістичнымі краінамі. Мы павінны быць заўсёды і як след быць нагатове. Мы абавязаны ўважліва прыглядзіцца і сачыць за развіццём авіяцыі за мяжой. У гонцы ўзбраення ў паміж буржуазнымі краінамі самая шалёная гонка адбываецца ў галіне будаўніцтва авіяцыі. Буржуазныя краіны, асабліва фашистыкія, не шкадуюць ні сродкаў, ні намаганняў, каб бесперапынна павялічваць свае і без таго ўжо агрэмадныя авіяцыйныя сілы, каб быць макней адна за другую. Само сабой зразумела, таварышы, мы ні ў якіх спаборніцтвах і гонках не ўдзельнічаем. Аднак мы не застаємся сліпымі і глухімі да адбываючагася за рубяжом. Мы робім усё, каб Ваенна-Паветраны Флот Совецкага Саюза быў на вышыні, на якой ён абавязан быць. Я павінен сказаць, што Паветраныя Сілы не адстаюць ад другіх нашых, больш старых родаў войск, а ў чым-небудзь іх

апераджаюць. Гэтая справа таксама знаходзіцца пад асабістым і няўхільным кіраўніцтвам таварыша Сталіна.

Нашы выдатныя лётчыкі—гонар совецкага народа—на совецкіх самалётах не раз паказалі сябе сапраўднымі героямі. Нашы лётчыкі валодаюць поўнасцю, пасапраўднаму тэхнікай авіяцыйнай справы; яны ведаюць і любяць яе, як належыць ведаць і любіць сваю справу ўсякаму сумленнаму партыйнаму і непартыйнаму большшэвіку, усякаму сумленнаму байцу РСЧА.

Совецкія лётчыкі, моцныя духам, з непахіснай стаўлінскай воляй, справай даказваюць, на што яны здольны. Лётчыкі—Героі Совецкага Саюза становяцца прызнанымі героямі і за межамі нашай Радзімы. Яны—пераможцы непрыступных паветраных прастораў—увасабляюць сабой духоўную сілу, спакой і непахісную волю совецкага народа і баявую магутнасць нашай Чырвонай Арміі і Ваенна-Марскога Флота.

З даклада тав. К. Е. Варашылава на ўрачыстым пасяджэнні Маскоўскага Совета РС і ЧД, прысвечаным 20-годдзю Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі і Ваенна-Марскога Флота.

На абарону радзімы

9 жніўня адбыўся мітынг рабочых, іТР і служачых Менскай абутковай фабрыкі імя Кагановіча ў сувязі з наглымі правакаціямі японскай ваеншчыны
На здымку: Агульны від мітынга. Выступае выконваючая абавязкі сакратара парткома тав. Бернштэйн.
Фото Б. Вернер. (Белсаюзфото).

Ператворым завод у крэпась абароны

З рэзалюцыі рабочых, інжынерна-тэхнічных работнікаў і служачых Менскага станкабудаўнічага завода імя Варашылава.

— Мы, рабочыя, інжынеры, тэхнікі і служачыя станкабудаўнічага завода імя Варашылава, выказываем свой рашучы пратэст супроты наглай правакацыі япон-манчжурскіх бандытаў, якія пагражаютъ усюму чалавецтву новай сусветнай вайной.

Падзеі ў Іспаніі і ў Кітай лішні раз пацвярджають правильнасць указання любімага правадыра народаў таварыша Сталіна аб двух ачагах вайны на Захадзе і Ўсходзе, аб узмацняючайся пагрозе ваеннага нападу на нашу соцыялістычную радзіму.

Наш урад нязменна і паслядоўна праводзіць палітыку міру, але мы акружаны ворагамі, якія хочуць знішчыць Совецкі Саюз і рознымі правакацыйнымі дзеян-

нямі на нашай граніцы імкнуцца ўцягнуць нас у вайну.

Мы ганарымся славнымі пагранічнікамі і героямі Чырвона-сцяжнага Далёкаўсходняга фронта, якія далі сакрушальны адпор японскім захватчыкам.

У адказ на вылазку япон-манчжурскіх бандытаў мы, варашылаўцы, заяўляем, што будзем няспынна мацаваць абароназдольнасць нашай радзімы і ператворым свой завод у непрыступную крэпась абароны!

Няхай ведаюць японскія бандыты, што совецкі народ ні адной пядзі сваёй свяшчэннай зямлі не аддастъ нікому і па першаму закліку партыі, урада і правадыра народаў таварыша Сталіна стане грудзьмі на абарону граніц сваёй соцыялістычнай радзімы.

Правучыць самураяў

З рэзалюцыі калектыва работнікаў 2-й Менскай паліклінікі.

Работнікі 2-й паліклінікі выказваюць сваё абурэнне з прычыны правакацыі японскіх фашыстаў, якія асмеліліся напасці на свяшчэнныя граніцы вялікага СССР.

Мы ганарымся нашымі пагранічнікамі і ўсімі байцамі Чырвона-сцяжнага Далёкаўсходняга фронта, якія мужна і з гонарам адстойваюць совецкія граніцы.

Па першаму закліку большэвіцкай партыі і совецкага ўрада мы ў любы момант гатовы стаць на абарону нашай соцыялістычнай бацькаўшчыны.

Няхай живе наш вялікі Совецкі Саюз!

Няхай живе наш кіраўнік і любімы правадыр таварыш Сталін!

падынешыца ўбесъ ШАРОД

Калі заўтра вайна

Новую наглую правакацыю японскай ваеншчыны мы, як і ўесь 170-мільённы працоўны народ вялікага Савецкага Саюза, сустрэлі з велізарным пачуццём иянявісці і абурэння.

Няхай ведаюць подлых падпальщыкі вайны, што мы стаем за мір і адстойваем справу міру. Але мы не баймся пагроз і гатовы адказаць ударам на ўдар падпальщыкаў вайны. У нас ёсьць чым абараняць, ёсьць што абараняць і ёсьць каму абараняць.

Мы ўсе—равеснікі Кастрычніка, комсамолкі, па-стаханаўску працуем на Цэнтральным тэлеграфе тэлеграфісткамі. Мы ведаєм, што вораг на выпадак вайны ў першую чаргу стараецца захапіць у свае рукі сувязь—тэлефонныя і тэлеграфныя станцыі. Але яму гэта не ўдаца.

Працуючы на прадпрыемстве, мы адначасова вывучаем ваенну спрабу. Нас шэсць дзяўчат адной змены займаецца ў Цэнтральным стралковым клубе Асоавіхіма ў гуртку па вывучэнню кулямёта.

Стральбой з кулямёта мы ўжо аўладалі. Першыя вынікі стральбы добрыя. Па першаму закліку комуністычнай партыі і ўрада станем у першыя рады і будзем метка біць ворага. Мы ў падарунак радзіме да 20-годдзя Ленінскага комсамола абавязваемся на „выдатна“ аўладаць кулямётнай стральбой. Страняць так, каб ні адна куля наша не прайшла міма фашысцкай галавы, калі ён пасуне сваё рыла на нашы граніцы.

Мы, моладзь, выхаваная Ленінскім комсамолам, спакойна працуем на совецкіх прадпрыемствах. Перавыконваем нормы выпрацоўкі, вывучаем ваенну спрабу. Бязмежна любім сваю радзіму, нашу славную комуністычную партыю, нашага роднага бацьку, друга і настаўніка таварыша Сталіна і ў любы момант, па першому закліку, гатовы грудзьмі стаць на абарону бацькаўшчыны.

Жаночая кулямётная каманда стралковага клуба:

Ніна Жыгальская, Ніна Сачук, Оля Максімовіч, Берта Гольфман, Ніна Нахімовіч, Еўгенія Вінаградава.

Будзем больш мацаваць магутнасць Чырвонай Арміі

З рэзалюцыі мітынга байцоў, камандзіраў, палітработнікаў, начсклада Н-скай часці і іх сем'яў.

Новая правакацыя япона-манчжурскіх захватчыкаў выклікала сярод нас, як і сярод усіх працоўных Савецкага Саюза, вялікае абурэнне.

Няхай памятаюць празрэнныя японскія самураі, што за кожнага забітага ці раненага совецкага пагранічніка, байца Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі яны паплацицца дзесяткамі японскіх налётчыкаў!

Няхай памятаюць фашысцкія гадзіны, што калі яны паспрабуюць навязаць нам вайну, то Чырвоная Армія, увесь совецкі народ, кіруемы вялікім Сталіным

і Варашилавым, грознай сцяной устане на абарону сваёй шчаслівой радзімы і будзе граміць ворагаў усюды, адкуль-бы яны ні з'явіліся, як грамілі іх насы славуныя далёкаўсходнікі!

Мы запэўняем нашу большэвіцкую партыю, совецкі ўрад, нашага любімага наркома Кліма Варашилава, мы запэўняем вялікага Сталіна, што паставленая задачы па баявой і палітычнай падрыхтоўцы на 1938 вучэбны год мы выканаем з гонарам. Будзем яшчэ лепш працеваць, яшчэ больш мацаваць баявую магутнасць нашай Чырвонай Арміі.

Совецкі народ гатоў у любую мінуту са зброяй у руках выступіць на абарону сваёй радзімы і знішчыць ворага, адкуль-бы ён ні з'явіўся. НА ЗДЫМКУ: Калгаснікі першага звяна паліводчай брыгады калгаса „Дружба“, Каладзішчанскае сельсавета, Менскага раёна, чытаюць паведамленне аб правакацыйных дзеяннях японскай ваеншчыны і рашучай пазіцыі нашага совецкага ўрада.

Фото Л. Мазелева. (СФ).

ГФРДЪПЯТ

Бокалічнай
Соціялізма

Пры Менскім Цэнтральным аэраклубе без адрыву ад вытворчасці моладэй заводаў, фабрык і ўстаноў навучаецца лётнай справе.

На здымку: Работніца Менскага станкабудаўнічага завода імя Кірава, комісар самолёта К. Д. Кароткая каля самалёта.
Фото Мазелева. (СФ).

Буду абараніць сваю радзіму

Калі я была яшчэ маленькой дзяўчынкай, я з прагнасцю глядзела, як высока ў паветры ляталі стальныя птушкі. Мне хацелася іх злавіць і самой паляцець.

Пасля сканчэння сямігодкі я пайшла працеваць на завод імя Кірава і без адрыву ад вытворчасці пачала займацца ў лётнай школе пры Менскім Цэнтральным аэраклубе. Радасці маёй не было канца! З вялікім захапленнем вывучаю самалёт і парашутную справу.

Комсамольская арганізацыя завода мне ў гэтым дапамагае. У гонар Першай Сесіі Вярхоўнага Совета БССР я зрабіла са-

мастойны парашутны прыжок. Выканала яго добра і атрымала парашутны значок 1-й ступені.

У адказ на наглу японскую правакацыю я яшчэ з большай энергіяй буду вывучаць лётнью справу. Абавязваюся скончыць школу і здаць экзамены не ніжэй чым на „добра“. Па першаму закліку партыі і ўрада я разам з усім народам стану на абарону сваёй шчаслівой соціялістычнай радзімы, каб дапамагчы нашай доблеснай Чырвонай Арміі знішчыць ворага.

К. Д. Кароткая.

Нарадзілася я ў Палессі. Гэтая мясцовасць да Каstryчніцкай рэвалюцыі славілася сваёй бескультурнасцю, непісьменнасцю. Я той праклятай пары не памятаю, таму што расла ў эпоху соціялізма. Вучылася ў школе, а потым паступіла ў Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт. Вывучаць вайсковую справу было майм гарачым жаданнем. Асабліва хацелася стаць лётчыкам.

У 1936 г. паступіла ў парашутную школу, якую скончыла на „выдатна“ і атрымала значок другой ступені. Але гэта мяне яшчэ не задавальняла. Хацелася абавязкова вывучыць лётную справу. Вельмі ўзрадавалася, калі даведалася, што залічана ў школу пілотаў пры Цэнтральным аэраклубе БССР.

Начамі сядзела і вывучала самалёт, і вось цяпер ужо маю 100 палётаў, з іх 60 самастойных. Праходжу курс і па вышэйшаму пілатажу.

У гонар Першай Сесіі Вярхоўнага Совета БССР я са школы першай з жанчын паднялася ў паветра і выканала заданне на „выдатна“. Адчувала сябе вельмі добра. Радасці маёй не было граніц. Абяцаю ў далейшым скончыць лётную школу на „выдатна“, лятаць хутка і высока, каб у любы момант даць адпор фашысцкім гадам.

Хай ведаюць зарваўшыся японскія бандыты, што мільёны совецкіх патрыётаў ні адной пядзі сваёй свяшчэннай зямлі не аддадуць нікому і ніколі! Мы ўсе, як адзін, станем на абарону сваёй радзімы!

Н. Ф. Ахраменка – вучлёт.
Менск.

гатовы зміцніть любога ворага

ВОРАГ АДЧУЕ НАШУ СІЛУ

Толькі ў совецкай краіне для кожнага чалавека даступна ажыццяўляць свае мары. У нас для жанчыны адкрыты ўсе дарогі, яна—роўнапраўны грамадзянін.

У дзяцінстве я марыла стаць лётчыкам. Але жыццё праходзіла так, што я не мела магчымасці вучыцца. І толькі ў 1935 г., працуючы сястрой у больніцы, я паступіла ў парашутную школу. Пасля сканчэння школы атрымала значок другой ступені. Я не спынілася на гэтых дасягненнях, пайшла вучыцца далей і паступіла ў планерную школу пры Менскім аэраклубе, дзе атрымала званне пілота-планерыста.

Але і гэта мяне не задаволіла. Я задалася мэтай стаць кваліфікаваным лётчыкам. Таму я ў 1937 г. пайшла вучыцца ў лётную школу. Вучоба мяне вельмі зацікавіла. У выніку—злікі здала на „выдатна“. Я вывучаю самалёт для таго, каб у любы момант, калі гэта будзе патрэбна, выступіць на абарону сваёй радзімы.

Я маці двух дачок. Не гледзячы на тое, што яны засталіся без бацькі, дзякуючы клопатам партыі і ўрада яны выхоўваюцца нароўні з другімі шчаслівымі дзецьмі Совецкага Саюза. Летам мае дзеці адпачываюць на дачы. 8-гадовая Іра вучыцца ў 60-й школе чыгуначнікаў. Яна перайшла ў другі клас, вучыцца добра. Гэтым самым я многім абавязана нашаму дарагому і любімаму правадыру тав. Сталіну. Толькі дзякуючы нашаму ўраду я дабілася такога жыцця. Цяпер заканчуваю задачу па вышэйшаму пілатажу. Самастойная палёты здала на „выдатна“. Завяраю партыю і ўрад, што аказанае мне давер'е апраўдаю.

Вялікім гонарам для мяне будзе, калі мне даручаць абараніць нашу бацькаўшчыну ад фашысцкіх захватчыкаў.

Д. П. Скіпер—вучлёт

Слова пілота

У пачатку 1936 г. я была залічана ў школу пілотаў. І калі я першы раз вылецела самастойна, колькі радасці і шчасця тайлася ў мяне.

Год упартай настойлівой работы, і я атрымала права на пілатаванне. За час вучобы я мела 135 палётаў з агульным налетам 30 гадзін, з іх 87 самастойных.

Школу пілотаў я скончыла ў снежні 1937 г. на „выдатна“ атрымала і званне пілота. Але гэтага мала. Трэба яшчэ больш асвойваць лётную справу, каб

быць такімі-ж, як нашы славные герояні Осіпенка, Ламака, Раскова і другія.

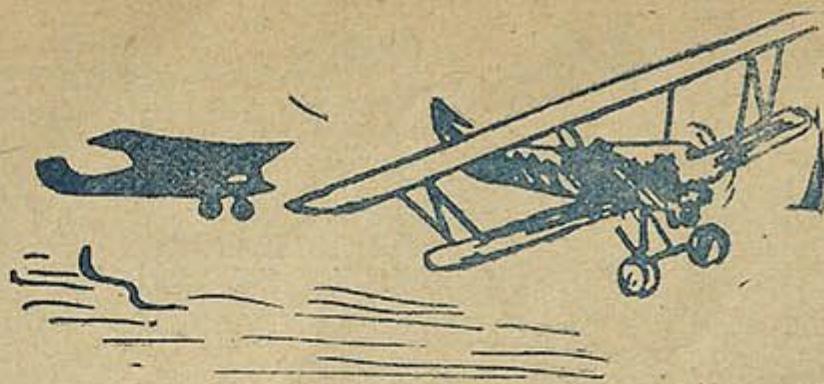
Японская фашысцкая захопнікі на Далёкім Усходзе робяць наглайшыя правакацыі. Але няхай ведаюць фашысты, што ніякія правакацыі не запалохаюць совецкі народ. Я, як дачка сваёй радзімы, заяўляю: заўсёды гатова па першаму закліку партыі і ўрада ўліца ў рады славных лётчыкаў Чырвонай Арміі і выкананаць любое баявое заданне.

Зінаіда Ніселоўская.

Прыжкі з парашутнай вышкі (Менск).

фотоэцюд С. Грына.

НА СТАЛЁВЫХ ПТУШКАХ

Моця Рыжыкава ляжала на траве аэрадрома і чакала сваёй чаргі. Раптам інструктар выклікаў яе. Яна паспешна ўстала і накіравалася да самалёта. Інструктар указаў на кабіну. Моця заняла сваё месца. У пярэдняй кабіне нікога не было, пасы былі прывязаны.

— Значыць, прауда. Я буду адна. Са мной ніхто не паляціць, — падумала Моця Максімаўна.

Старцёр падаў знак палёта. Самалёт лёгка адарваўся ад зямлі і высока панёсся над аэрадромам. Моця плаўна вадзіла яго. Было так добра, так радасна, што гэта велізарная крылатая машина так слухаецца яе. Хацелася быць у паветры доўга, лятаць яшчэ многа і далёка. Толькі цяпер зрабілася ясна, чаму яе з дзяцінства цягнула да лётнай справы, чаму яна так любіць чытаць кнігі, расказы

аб беспасадачных далёкіх пералётах, аб вялікіх людзях Савецкага Союза, аб іх адвазе і смеласці. Моця цвёрда рашыла паступіць у лётную ваенную школу, скончыць яе і стаць адважным байцом паветра, зорка ахоўваць граніцы нашай цудоўнай радзімы.

**

На tryбуну ўзышла маладая, бялявая дзяўчына—Вера Баркевіч. Яна яшчэ ніколі не выступала перад такім велізарным людскім на тоўпам. Таму ўнутрана хвалявалася. Але голас чамусьці быў асабліва моцным.

Веру Баркевіч ад імя ўсіх гурткоўцаў планернага гуртка паслалі вітаць мітынг працоўных Чашнікаў, прысвечаны работе Надзвычайнага VII З'езда Саветаў і зацверджанню Сталінскай Канстытуцыі.

У планерным гуртку Веру Георгіеўну была адзінай жанчынай. У паветра на планеры яна паднялася першай. Гурток скончыла паспехова і з выдатнымі адзнакамі.

У 1937 г., калі раённы совет Асаавіяхіма арганізоўваў лыжны пераход па граніцы Лепельскай акругі, Вера Георгіеўна першай дала згоду прыняць у ім удзел.

Больш 600 кілометраў прыйшли тады ўдзельнікі перахода на лыжах у процігазах. І сярод іх адна толькі дзяўчына—Вера Баркевіч. На ўсіх мітынгах яна таксама брала слова і зварачалася ў першую чаргу да жанчын, заклікала іх вывучаць ваенную справу, каб быць гатовымі абараняць сваю бацькаўшчыну. Сама яна з'яўлялася бліскучым прыкладам таго, як жанчыны, ведаючыя ваенную справу, гатовыя з вінтоўкай у руках стаць на ахову нашых рубяжоў.

Вера вывучае ваенную справу. Яна яе любіць. Але больш за ўсё яе цягне ў паветра, к самалёту.

Другі год тав. Баркевіч вучыцца ў аэраклубе. Яна разам з Моцяй Рыжыкавай канчае лётна-маторную групу. Яны мараць разам паступіць вучыцца далей у лётную школу, скончыць яе і стаць гордымі сокаламі краіны Саветаў.

Орша.

Елісеева.

На Ўсесаюзнай юбілейнай спартакіядзе Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі, Ваенна-Марскога Флота, войск НКВД і ордэнаноснага таварыства „Дынамо“.

На здымку: Група ўдзельніц жаночай каманды Кіеўскай Ваеннай акругі.

Фото Б. Фішмана. (Саюзфото).

ЗА ЎСЁДЫ ГАТОВЫ

Увесы совецкі народ з вялікім абурэннем сустрэў вестку аб новай наглай правакацыі японскіх самураяў. Подлыя фашисты хочуць навязаць вайну з Совецкім Саюзам. Мы вайны не хочам, але гатовы зламаць головы фашисткім мракабесам пры першай з імі сутычцы. Наш Чырвона-сцяжны Далёкаўсходні фронт моцны. Калі патрэбна будзе, то ўвесы 170-мільённы народ, як адзін чалавек, стане на абарону сваёй радзімы.

Я яшчэ вельмі маладая, але ўжо трэці год вывучаю ваенна-лётную справу. У 1936 г., па прыездзе ў Менск, паступіла ў планерны гуртак пры Цэнтральным аэраклубе імя Молакава. Вывучыла і аўладала планерам добра. У пачатку мінулага года мяне перавялі ў лётна-маторную группу—школу пілотаў.

Другі год без адрыву ад вытворчасці я вывучаю лётную справу. Жаданне вучыцца вялікае. Я стараюся падрабязна вывучыць самалёт, усе яго часці, вінты, асобныя складаныя павароты. Вясной у нас пачаліся палёты. Спачатку мы ляталі з інструкторам. Цяпер лятаем самастойна. К 20-годдзю Ленінскага комсамола я абавязалася здаць залікі па лётнай падрыхтоўцы на „выдатна“.

Адначасова я займаюся парашутным спортом. Ужо здала ўсе нормы на значок парашутыста першай ступені. Цяпер перада мной стаіць адна задача—на „выдатна“ скончыць школу пілотаў. Паступіць у лётную школу, каб яшчэ лепш аўладаць пілотнай справай, умела вадзіць крылатыя птушкі і...

„Если в край наш спокойный

Хлынут новые войны...
я смела павяду свой паветраны карабль на ворагаў.

Мой старэйшы брат Міхайл—камандзір нашай непераможнай Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі. Ён лейтэнант-сувязіст. Скончыў ленінградскую школу сувязі. Другі брат Аляксандар таксама ў радах Чырвонай Арміі. Ён, як і ўсе пагранічнікі, стаіць на варце граніц, ахоўвае нашу мірную працу.

У гэтым годзе ў армію пойдзе і малодшы брат Нікалай. Ён падаў заяву ў авіяцыйную школу.

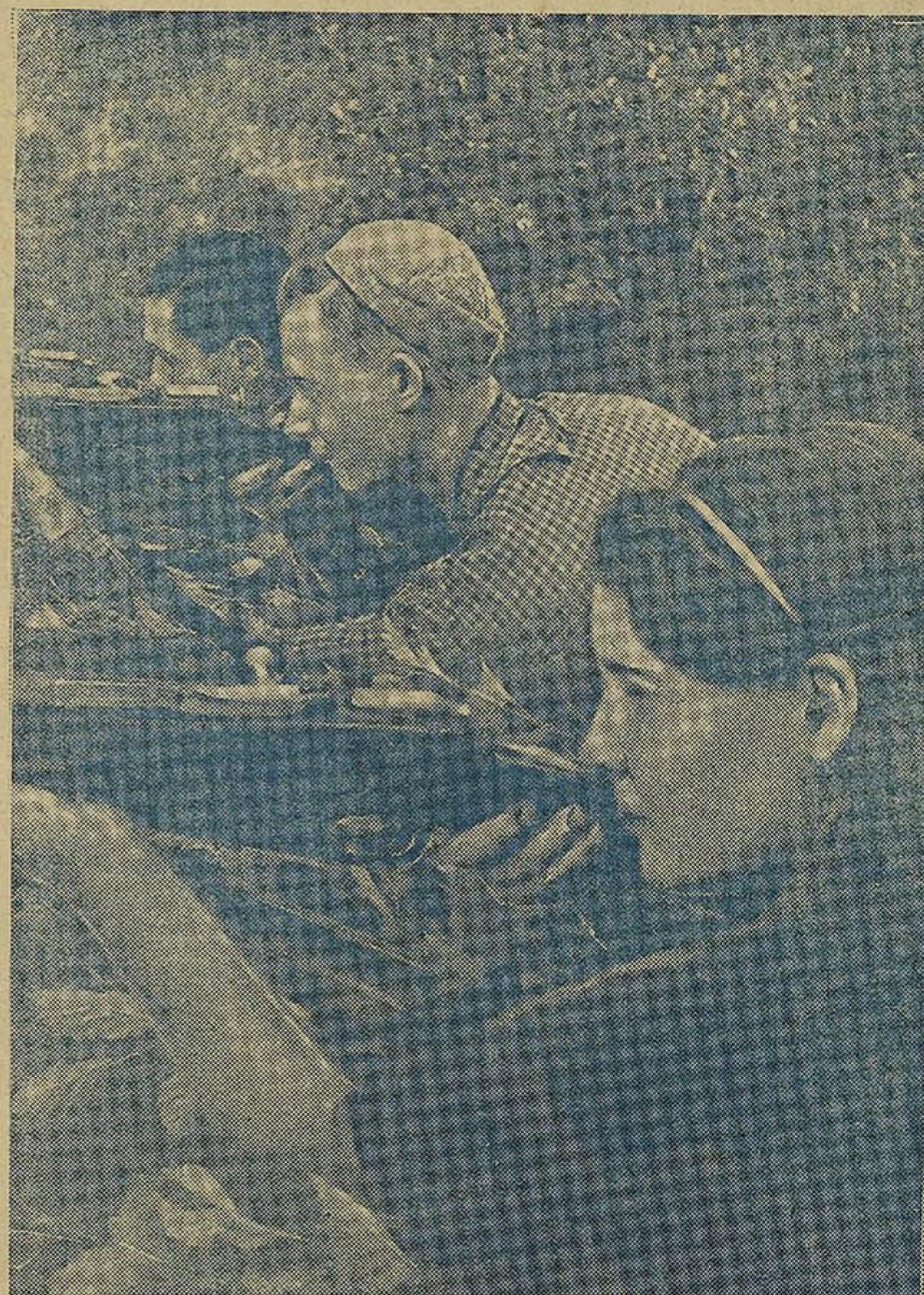
Так уся наша сям'я рыхтуеца да абароны радзімы.

У гады грамадзянскай вайны наш бацька быў на перадавых пазіцыях, граміў ворагаў. Потым доўгі час працаў на ваеннай армейскім заводзе. За выдатную работу, за высокую прадукцыйнасць працы ў арцёмаўскай шахце Данбаса совецкі ўрад узнагародзіў яго ордэнам Чырвонага Працоўнага Сцяга.

Бацька рассказаў нам многа эпізодаў з грамадзянскай вайны. Ён прывучыў нас любіць ваенна-справу. Мы авалодваем вайсковымі ведамі, бо любім сваю радзіму і гатовы ў любы момант даць сакрушальны адпор усім і ўсякім ворагам.

Любоў Іванаўна
Ніколенка—

вучлёт Менскага аэраклуба.

Віцебскі стралковы клуб Асаавіяхіма арганізуваў трохмесячную школу снайпераў, у якой без адрыву ад вытворчасці моладэй авалодвае стралковай справай.

На здымку: снайпера школы (злева направа) тт. Ф. Варкулевіч—работніца фабрыкі „Сцяг індустрыялізацыі“, М. Гарачоў—фабрыка „КІМ“ і В. Лапідус—мэблевая фабрика—на практычных занятках па стральбе.

Фото Почкаева. (СФ).

ВЕСЕЛА і радисна

Дзень у піонерскім лагеры

Клумбы яшчэ былі пакрыты расой. Над невялікай рэчкай ледзь тримаўся празрысты туман. Сонца павольна ўзнімалася ўверх, як-бы выходзіла з-за лесу. У лагеры цішыня.

Сем гадзін 30 мінут. Гарніст іграе зару. Лагер ажывае, поўніца бадзёрымі галасамі. Сто трыццаць піонераў і піонерак выходзяць на зарадку.

Скразь густую зелень высокіх ёлак і соснаў, скразь пышчотную, кудравую ліству распусцішагася арэшніка праходзяць залатыя прамені сонца. Піонеры адзін за другім спяшаюцца да ўмывальніка, адзяваюць чырвоныя гальштукі. Роўна ў 8 гадзін 15 мінут гарніст зноў іграе. Раптам запаўняецца пляцоўка, стройнымі радамі становіцца на лінейку жыццерадасная дзетвара. На трывуне начальнік лагера, старши важкі.

— Смірна! — раздаецца каманда дзяжурнага па лагеру.

Старшыні атрадаў па чарзе аддаюць рапарты. Нараджаецца новы, радасны, багаты творчасцю дзень. Піонераў ужо чакае сытнае снеданне. На сталах, пакрытых белымі абрусамі, расстаўлена кофе, здобныя булачкі, масла, смятана, яечкі.

Сыта пaeўши, дзетвара выбягае на пляцоўку. Займаецца гульнямі, танцамі. Футбалісты і волейбалісты трэніруюцца на сваіх пляцоўках. Пасля пачынаецца творчая работа па атрадах. Дзеци падрыхтоўваюць касцёр, дэкламацыі, другія трэніруюцца да волейбольных і футбольных спаборніцтваў, да самадзейных выступленняў.

У рэбят першага атрада, першага звяна вялікая радасць сёння. Яны атрымалі падзяку за добрую ахову лагера.

Гэта толькі пачатак, мы яшчэ пакажам сябе, — разважаюць піонеры. Няхай нам давераць границу, ні адзін шпіён не пройдзе на нашу тэрыторыю. «Я яго за каўнер, ды ў заставу, — з хваляваннем гаворыць Ваня. — А пачне вырывацца — сабакамі зацкую».

Далёка па тэрыторыі лагера разносяцца пераможныя гукі фанфары. Гэта збор да абеда. З усіх кан-

цоў лагера ў сталовую сіякаюцца атрады загарэлых рэбят. Не праходзіць і пяці мінут, як сталовая напаўняецца жыццерадаснымі баявымі піонерамі. Са сталовой раздаюцца звонкія галасы, якія напамінаюць велізарны гудзачы вулей.

Нарэшце трохі сціхае. Апетытна рэбяты з'ядают спажыўна прыгатаваны абед. Ад чатырох да пяці гадзін 30 мінут „ціхая гадзіна“. У лагеры наступае спакой. Усе размясціліся па сваіх ложках і ў гэты час не пачуеш звонкіх дзічачых галасоў.

Зноў зайграў гарніст. „Ціхі час“ скончан. Рэбяты прыбираюць ложкі, умываюцца, спяшаюцца ў сталовую. На сталах расстаўлен чай з пірожнымі, пячэннем. Піонеры дружна выбягаюць сустракаць волейбольную каманду Палаца піонераў, якая прыехала спаборнічаць з лагернай камандай.

Пляцоўка, дзе адбываецца гульня, аблікужана піонерамі. Гульня закончылася ўнічью.

Міцельбах Маша, Ледзя, Яглоўская і другія сёння займаюцца мастацкай вышыўкай: яны вышываюць сабе коўрыкі.

Пад вечар дзеци заўсёды свабодныя. Іграюць у волейбол, шашкі, шахматы, хто чытае кніжку. Тут арганізаваны рознастайныя секцыі, а таксама гурткі: самадзейны, планерны, вышыўкі.

У восем гадзін пятнаццаць мінут вячэра. Пасля зноў лінейка. Потым вольная гадзіна. Пачынаюцца хараводы. Пад гукі духавога аркестра танцуе вясёлая дзетвара. Па лагеры разносяцца галасы бадзёрых піонераў. Так канчаецца дзень у піонерскім лагеры фабрыкі „Комунарка“. Дзеци добра папраўляюцца, набіраюцца сіл, каб здаровымі, адпачыўшымі прыступіць да вучобы і вучыцца на „выдатна“.

Шчаслівия кветкі — дзеци! Яны жывуць у эпоху Сталінскай Канстытуцыі.

В. Розава.

Гарадзішчы. Лагеры ф-кі „Комунарка“.

Піонерскі лагер фабрыкі „Комунарка“ зварачаюцца з прагулкі.

Піонерскі лагер фабрыкі „Комунарка“ на дасуге.

Дзіцячы сад Вышэйшай комунаркі Гарадзішчах. На здымку:

вівчань дзеци ПЕТА

На дачы

Многія ўжо не спалі, але не падымаліся. Яшчэ не было 8 гадзін. Потым зайшла кіраўніца і, прывітаўшыся з дзецьмі, сказала: „Ну, дзеци, паднімайцеся“. Яны хутка ўскочылі, апрануліся і мігам пабеглі да ўмывальніка.

Перад снеданнем дзяцей звычайна наведвае доктар Барысава. Сёння паспелі ўжо ўсесціся за сталы, калі яна ўвайшла. Маленькая Беня вельмі баялася ўрачоў. Як толькі ўбачыць, бывала, каго-небудзь у белым халаце, пачынае плакаць. Але цёцю Барысаву яна асабліва горача любіць. Сёння першай зуважыла прыход доктара і закрычала: „Добры дзень, цёця!“ „Добры дзень!“, хорам падхапілі дзеци.

Дзеци моцна дружаць з доктарам. Дзеляцца з ёй усімі дробязямі, рассказываюць як праводзяць дні, як спяць ноччу.

Малышы таксама хваляцца і tym, калі хто іх наведвае. Вось і цяпер яны ў першую чаргу сказали цёці, што ў іх гості і ўказалі ручкамі на нас.

Гасцей сваіх малышы прымаюць таксама ласкова. Спяваша песьні ім, гуляюць, гавораць вершы.

Клара звычайна не ахвотнік дэкламіраваць, але сёння не вытрымала. Яна ўзняла сваю маленькую ручку і папрасіла, каб Нэлачка дазволіла ёй без чаргі расказаць верш перад гасцямі. Яе тоненкі дзіцячы голас гучэй громка:

Я знаю, великий Ленин заботлив
и добрый был,
Он взял бы меня на колени и ла-
сково бы спросил:

— А как вы живете, дети?..
И наш бы звучал ответ:
— Счастливее всех на свете!
Так выполнен твой завет.

**

У сярэдній групе звыш 20 дзяцей. Да абеда, як і кожны дзень, яны заходзяцца ў лесе. Адны збіраюць ягады, другія — грыбы, трэція — танцуць.

Тома, Таня і Валя плятуць вянкі. Тома ўжо спляла сабе вянок з

розных кветак і надзела на галаву. Цяпер яна дапамагае Тані і Валі. Яны адсталі ад яе. У Валі чамусьці вянок раскідаецца, кветкі сыплюцца і Тома вучыць яе.

Вова Апарцаў, Міша Клёрын, Жэня Камінскі і Моця Сасонкін робяць шалаш Леніна. Яны выбраді роўнае месца, між двух младых бярозак і пачалі зносіць тузы галінкі і палкі. Міша Клёрын пачаў першым. Рэбяты ва ўсім дапамагалі яму.

Моця Сасонкін настолькі захапіўся гэтай работай, што нават не зуважыў, як да яго падышла маці, брацік Бора і сястра Геня. Толькі потым, калі маці абняла яго і пачалавала, Моцік з радасцю абняў яе. Але доўга не ўседзеў з імі. Ён хутка раздзяліў прынесеныя мамай гасцінцы паміж сваімі калектывамі, „будаўнікоў“ і зноў узяўся за работу.

**

Пасля мёртвай гадзіны нас аблукнулі дзеци старэйшай групы. Ім ужо споўнілася па сем год. У гэтым годзе выключная большасць з іх пойдзе ў прасторную сталінскую школу. Вось таму іх цікавяньне і другія тэмы. У нас адразу звязалася гутарка аб вучобе, аб школе, аб tym, як яны рыхтуюцца ўпершыню стаць на парогі школы.

Варлен Валчок прыцягнуў альбом для малявання. Кожны з іх стараўся паказаць свае малюнкі. Потым дзеци паказалі сваю багатую калекцыю, альбом засушаных лістоў, якія яны рыхтуюць для выстаўкі.

З лістоў дзеци складаюць і сышваюць кветкі, слова, робяць рамкі, лозунгі. Яны таксама засушылі многа кветак і ўсё гэта рыхтуюць для зімы ў школу.

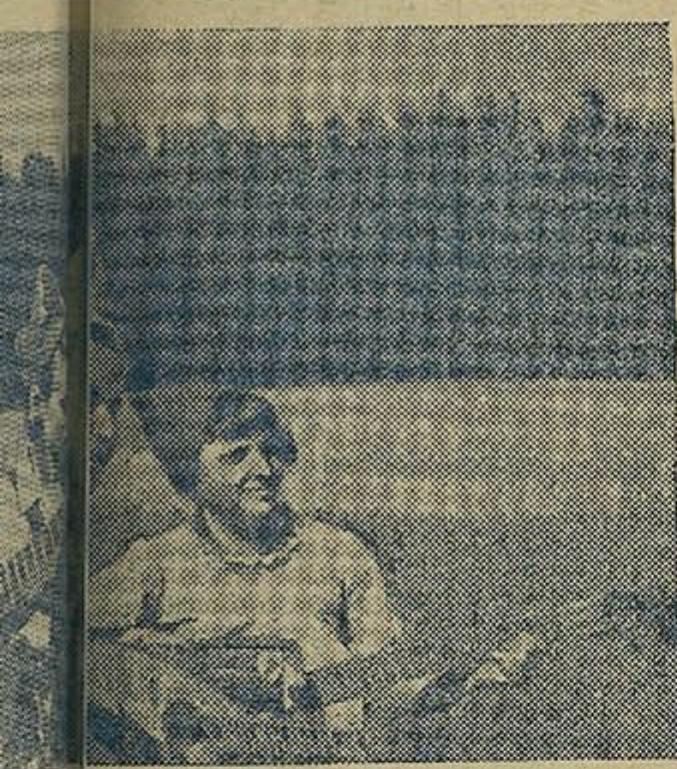
Хутка — загарэлая, здаровая вернецца дамоў з дачы шчаслівая дзетвара, і як радасна будуць глядзець на іх бацькі.

Старатліва.

Менск, 58 дзіцячы сад.

На здымку: Дзеци
(Белсаюзфото).

Вялікі дні Совецкіх лётчыкаў

Урывак з кнігі Героя Савецкага Саюза Г. Байдукова „Запіскі пілота“.

У ГАСЦЯХ У СТАЛІНА

З-за гор выглянула сонца. Наша дача, як заўсёды, разбудзілася з узыходам сонца. Мая дачка Эмачка ў сем гадзін ужо кричала над маім вухам.

Дзень вызначаўся ясным, вясёлым. У дзесяць раніцы пачуўся басісты голас Чкалава. Чкалаў дагаварваўся з адным з адпачываючых аб прадстаячай партыі на більярдзе.

Белякоў займаўся французскай мовай. Я з дачкой пабег на тэнісную пляцоўку.

У дзесяць гадзін усе сядзелі за снеданнем. Раптам пачуўся тэлефонны званок. Да апарата выклікалі Чкалава. Ён вышаў у карыдор і праз некалькі мінут паклікаў мяне. Я ўбачыў усхватываны твар Валерыя. Гэта было незвычайнім для яго.

— Слухай, Ягор, таварыш Сталін сёння, у шаснаццаць гадзін, запрашае нас з жонкамі да сябе,—сказаў Валерый ціхім, усхватываным голасам.

— Што ты, з рання пачынаеш фантазіраваць,—і я хацеў быў пайсці.

Але выраз вачэй майго друга і яго злёгку ўздрыгваючыя пальцы, якія пацягнуліся ў каробку за папіросай, прымусілі мяне паверыць, што, можа быць, ён не жартуе. Ды і ці можна жартаваць такімі рэчамі?

І мною аўладала хваліванне. Сэрца забілася частымі, радаснымі ўдарамі.

— Так, так, Ягор. Роўна ў шаснаццаць гадзін к таварышу Сталіну,—сказаў Чкалаў.

Мы, шчаслівія, пабеглі да сваіх жонак падзяліцца важнай навінай. Не апісаць іх радасці і здзіўлення.

Літаральна праз пяць мінут са снеданнем было скончана.

Жонкі па-свойму перажывалі прадстаячу сустрэчу, Але ў

адным мы былі аднадушны: хутчэй, скончыцца свае асабістыя спрэвы. І вось—хто пайшоў у цырульню пабрынца, хто пачаў адпрасоўваць плацце, хто пабег купацца. Часта пазіралі на гадзіннік, і кожны з нас таемна праклінаў гэты механизм, які так марудна перасоўвае стрэлку... Хацелася хутчэй убачыць яшчэ раз гэтага мілейшага чалавека, блізкага нам друга па нашай рабоце. Але, як не спяшайся, сонца дыктуе час. Нарэшце, стрэлка падпаўзла да 15.30.

Праз дзесяць мінут мы ўжо імчаліся на аўтамабілі ўслед за Міхаілам Іванавічам Калініным да таварыша Сталіна.

Таварыши Сталін і Жданаў чакалі нас на вуліцы, каля параднага ўвахода. Сталін, гасціна вітаючыся, уважліва аглядаў кожнага. Відавочна, ён правяраў, ці панабраліся мы на курорце сіл.

Выключная прастата, шчырая скромнасць таварыша Сталіна адразу прыцягваюць да яго і выклікаюць незвычайніе пачуццё прыхільнасці. Таварыш Сталін знаёміца з маёй жонкай і жонкай Белякова. Распытвае, як адпачылі. Потым вядзе да дачы, па дарозе расказваючы аб кожным кусціку і дрэве, якіх так мно-га тут. Відаць, Сталін вельмі любіць фруктовыя дрэвы.

Каля аднаго лімоннага куста ён клапатліва папраўляе бамбукавую палачку, падтрымліваючую абцяжэўшыя ад пладоў галінкі.

Зрывае лісты эўкаліпта, расцірае на руцэ і дае панюхаць. Моцнага паху эўкаліпта, аказваеца, не церпіць малярыйны камар. Мне вельмі нялоўка, што я не ведаю дзейнасці гэтага выдатнага дрэва. Іосіф Вісарыёнаўіч расказвае мне аб тым, як

амерыканцы вызываюцца ад камара ў часе будаўніцтва Панамскага канала і пры асваенні балоцістай Аўстраліі.

Так мы непрыметна абышлі ўвесь сад. Потым, звярнуўшыся да гасцей, ці не час есці,—наш гаспадар павёў нас да сябе і папрасіў абледзець пакоі. Тут было ўсё выключна проста, чиста.

Па дарозе ў сталовую Сталін паадчыняў шторы і аконныя рамы, запытаў, ці гатоў стол.

Жданаў моцна закашляўся. Яго кашаль быў вельмі падобен на кашаль Чкалава. Я сказаў аб гэтым і зауважыў:

— Прастуда ў авіяцыйных работнікаў—хвароба прафесіянальная.

Іосіф Вісарыёнаўіч з абурэннем пачаў гаварыць аб tym, што канструктары і заводы яшчэ мала працуяць над удасканаленнем электраабагравання, што частка віны за гэта кладзецца і на лётчыкаў, якія не сочаць за сваім здараўем і не патрабуюць ад пра-мысловасці палепшання ўмоў іх работы. Сталін тонка зауважаў нашыя авіяцыйныя недахопы, выказваючы пры гэтым яўнае незадавальненне tym, што яшчэ не ўсе лётчыкі карыстаюцца парашутам пры аварыйных становішчах. Лепш будаваць тысячи новых самалётаў, чым губіць лётчыка. Чалавек у вачах Сталіна—самае каштоўнае.

Так, ажыўлена гутарачы, мы ўсёй групай падышлі да ве-ранды, на якой быў бачны рас-стайлінг кеглі. Іосіф Вісарыёнаўіч прапанаваў сыграць. Сам першы ўзяў шар і, лоўка пусціўшы яго па дошцы, збіў караля і некалькі салдат. Пасля яго стаў іграць Белякоў. Ён доўга пушчаў шары, пакуль не пры-

стасаваўся дакатваць іх да месца прызначэння.

Калі ўжо найграліся ўволю, таварыш Сталін парадаўся з гасцямі: ці не час прыступіць да абеда. Усе выказалі згоду. Ён павёў нас к столу. За абедам усе трымаліся вольна і весела: такім ветлівым быў гаспадар. Я ўвесь час адчуваў сябе незвычайна лёгка, як на вялікім вясёлым свяце.

Пасля абеда наша тройка зварнулася да таварыша Сталіна з планамі наконт палёта праз Паўночны полюс. Іосіф Вісарыёнакіч даказваў, што мы яшчэ не дастаткова вывучылі ўсе матэрыялы і што да гэтай справы патрэбна яшчэ мацней падрыхтавацца, што трэба як след вывучыць метэаралагічныя ўмовы. Патрэбныя яшчэ метэастанцы. З гэтай справай нельга рзыкаўцаць, патрэбна рабіць усё без „авось“, напэўна.

Сталін любіць авіяцыю. Ён з захапленнем гаворыць аб палётах Кокінкі, Алексеева, Юмашэва і другіх лётчыкаў.

Непрыкметна гутарка перайшла на мінулае. Іосіф Вісарыёнакіч расказаў нам, як, будучы ў ссылцы, ён ледзь не загінуў у Енісеі, калі праваліўся ў палынню і вынырнуў з яе абледзянеўшым. Толькі выключна моцны арганізм выратаваў яго тады ад смерці.

Перайшлі ў прасторны суседні пакой. Сталін паказаў здымкі сваіх дзяцей. Ён з вялікай пяшчотнасцю гаварыў аб дачцы Светлане. Яна нядайна паехала ў Москву. У яе пачаліся заняткі ў школе.

— Яна ў мяне дысцыплінаваная: раз пачаліся заняткі—значыцца, патрэбна вучыцца.

Іосіф Вісарыёнакіч беражліва паставіў картку на месца. Мы сталі прасіць, каб ён аддаў нам на памяць фатаграфіі, дзе ён зняты разам з дзецьмі. Што рабіць з такімі напорыстымі гасцямі? Ён сабраў трох картачак пад шклом і адлажыў, каб зварнуць у пакецкі.

Сталін просіць моладзь патан-

цаваць. Сам ідзе выбіраць пласцінку, заводзіць патэфон, стаўць скакавую.

Калі танцоры вычарпалі свой рэпертуар, Сталін, усё яшчэ не адыходзячы ад патэфона, выбраў пласцінку з харавой волжскай песняй. Паставіўши яе, ён сам стаў падпяваць і мы хорам грымнулі працяглую рускую песню. Гадзін у адзінаццаць Жданаў пацягнуў усіх гуляць у більярд.

Гульня зацягнулася. Калі я паглядзеў на гадзіннік, было калі паловы другой начы. Не хацелася ад'язджаць ад гэтага выключнага чалавека, такога чароўнага, так заваёўваючага сваёй мудрай прастатой. Але ж яму больш чым каму-небудзь патрэбна адпачываць.

Развітаўшыся з таварышамі Сталіным і Жданавым, мы падехалі да сябе на дачу, на ўсё жыццё захаваўши ў сэрцы выдатны вобраз простага гасцінага гаспадара, геніяльнага правадыра.

Калона газагенераторнага аўтапрабега ў Петрапаўлаўску (Казахская ССР).

На здымку: Вадзіцель машины № 13, слухач промакадэміі імя Кагановіча, ордэнапосец А. П. Волкова (справа) і вадзіцель дрыўляна-вугальнай аўтамашыны № 9, слухач промакадэміі імя Сталіна, ордэнапосец В. А. Плугіна (злева).
Фото К. Болдырэва. (Саюзфото).

ДЭПУТАТ-СЛУГА

дэярства

Выбаршчыкі Бабруйскай-Комсамольскай выбарчай акругі аказалі мне вялікае давер'е. Я з'яўляюся абраннікам ад іх.

Насіць вялікае імя дэпутата Вярхоўнага Совета БССР з'яўляецца ні з чым непараўнанай радасцю і шчасцем. Апраўдаць гэта вялікае давер'е з'яўляецца гонарам кожнага дэпутата. Вобраз дэпутата, як дзяржаўнага дзеяча, ярка ахарактарызаваў тав. Сталін у сваёй прамове на прадвыбарчым сходзе выбаршчыкаў Сталінскай выбарчай акругі горада Масквы. Гэтыя сталінскія ўказанні з'яўляюцца непарушным наказам для дэпутата.

Захоўваць вобраз Леніна—Сталіна павінна быць асноўным у работе і дзейнасці кожнага абранніка вялікага і свабоднага народа.

Я ў сваёй штодзённай работе ні на мінуце не забываю, што я з'яўляюся слухай народа і што я павінна верна, да канца аддана працеваць на карысць яго. Я абяцаю ахоўваць, як зяніцу вока, нашу радзіму і народ.

На самай справе, дзе яшчэ ў свеце можна знайсці такую краіну, дзе жанчыне прадастаўлены такія права і клопаты? Нідзе! Толькі ў краіне соцыйлізма жанчына нароўні з мужчынай выбірае і можа быць абранай у вышэйшы орган улады—Вярхоўны Совет сваёй свабоднай нацыянальнай рэспублікі.

Якімі прыгожымі словамі выказаў дэпутат Вярхоўнага Совета РСФСР—ордэнаносец паэт Лебедзеў-Кумач нашу сапраўднасць:

... В каком парламенте столько женщин?

Где еще кворум такой создашь?

Какой из парламентов был увенчан

Таким депутатом, как Сталін наш?..

Не за прекрасные взоры и платья
Доверием народа мы облечены,—
Здесь каждый мандат скреплен,
как печатью,

Трудами на пользу советской страны...

У сваіх выбаршчыкаў я была ўжо некалькі разоў, выступала, гутарыла з імі, цікавілася іх жыццём. Цікавілася і добра азнаёмілася з работай фабрыкі імя Дзержынскага, выявіла радненармальнасцей па ахове працы рабочых на гэтым прадпрыемстве. Тут-жэ на месцы зрабіла свае заўвагі, і цяпер дырэктар і профарганізацыі прынялі меры для знішчэння гэтых недахопаў.

Я атрымоўваю ад сваіх выбаршчыкаў заявы. Нідаўна атрымала скаргу ад работніцы майстэрні НКВД тав. Каган Міры, якая скардзілася, што яна хворая і адчувае патрэбу ў матэрыяльнай дапамозе. Праз мясцовую проф-

саюзныя арганізацыі ёй аказана матэрыяльная дапамога і выдана пущёўка ў дом адпачынку.

Ні на мінуту не забываю, што я стаю на варце інтерэсаў працоўных. Пільна прыгляджаюся да кожнай дробязі ў работе наших прадпрыемстваў і устаноў.

Павінна сказаць, што дзе-ні-дзе маюць яшчэ месца чыноўніцкія адносіны да людзей. Хачу прывесці факт, які сведчыць аб гэтым. Аднойчы на ст. г. Магілёва брала білет гр-ка Селядцова, якая павінна была ехаць на работу ў N-скую часць. Яна спяшалася, падала гроши, але касірша ёй адразу не выдала білет і прычапілася да Селядцовой, што яна ёй не дала грошай. Ніякія доказы і сцверджанні яшчэ некалькіх дзесяткаў пасажыраў дзяжурнага па станцыі не пераканалі. Жанчына не магла паехаць, бо грошай у яе больш не было. Я ўмяшалася ў гэту справу, зварнулася да начальніка станцыі, і ёй білет выдалі. Я прыводжу гэты прыклад таму, што да гэтага часу не знішчаны бяздушныя адносіны да чалавека.

З якой неперадаваемай радасцю я прымала ўдзел у гістарычнай па свайму значэнню Першай Сесіі Вярхоўнага Совета БССР. Колькі пачуццяў любvi і адданасці на гэтай Сесіі выказалі абраннікі беларускага народа першаму нашаму дэпутату, вялікаму Сталіну!

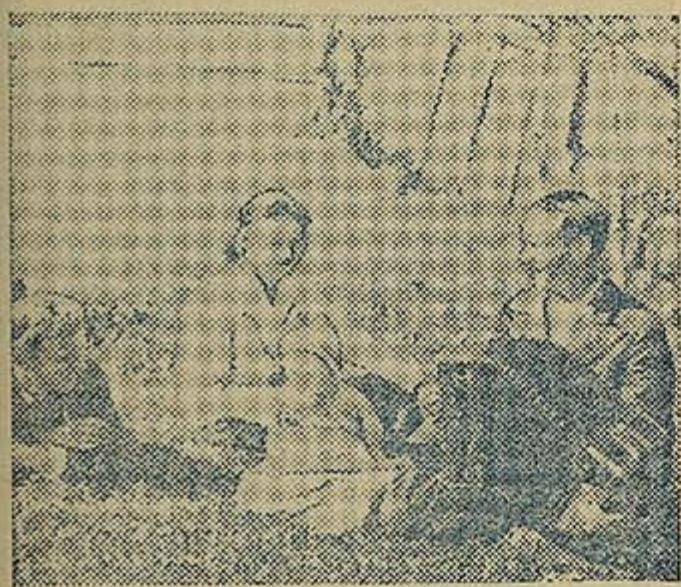
У хуткім часе паеду да сваіх выбаршчыкаў, расскажу аб работе Сесіі і тых важнейшых пытаннях, якія вырашаны ёю, і я, як дэпутат, буду выконваць іх.

Дар'я Ісакаўна Драгун—дэпутат Вярхоўнага Совета БССР па Бабруйскай. Комсамольскай выбарчай акруге.

Калгас імя Валадарскага

На левым беразе прыгожай ракі Днепр раскінуліся палі калгаса імя Валадарскага. На гэтых палях атрымала свой высокі ўраджай ільна калгасніца-стаханаўка Надзежда Цыганкова. Знатная звеняная зацверджана выставачным камітэтам экспанентам на Усесаюзнную сельскагаспадарчую выстаўку.

У 1937 г. звяно Надзі Цыганковай вырасціла на сваім участку 6,7 цэнтнераў ільновалакна з 1 гектара на плошчы 6,5 гектараў.

Сям'я Глушаковых у выходны дзень.

Поспех Надзежды Міхайлаўны Цыганковай—не выпадковасць, не проста ўдача,—гэта рэзультат удумлівай, адданай працы. Каб атрымаць стаханаўскі ўраджай, звяно пачало прымяняць новыя прыёмы агратэхнікі. На участку праведзена ранняя зяблівая ўспашка; вясной, як толькі зямля падсохла, праведзена раннєе баранаванне зябліва і перапашка па глыбіню 16 сантиметраў. Акрамя гэтага, звяно прымянила культывацию і прапасейнае баранаванне ў два-тры сляды.

Асаблівую ўвагу стаханаўцы звярнулі на падрыхтоўку насення. Насенне было добра ачышчана на сартыроўцы і ільнотрашчотцы.

Цыганкова правяла перакрэсны пасеў ільна. Вывучаючы вонты стаханаўцаў, яна даведалася, што пры перакрэснай сяўбе атрымоўваецца больш роўнамернае размеркаванне насення ў полі і кожнай расліне ствараюцца лепшыя ўмовы хар-

вання. Сяўба праводзілася ільноселялкай „ЛКМ-1“.

Вялікае значэнне ў павышэнні ўраджаю Цыганкова надала ўгнаенню. Пад лён уносіла ранній вясной па 8 цэнтнераў фасфартнай муکі і калійнай солі 2,2 цэнтн. Асноўная маса ўгнаення была ўнесена вясной, а ў якасці падкормкі ўносілася лёгка растворымая маса ўгнаення, якое прымянялася па ўсходах: суперфасфату 3 цэнтнери, аміачнай селітры 1 цэнтнер на гектар.

Цыганкова на участку, дзе лён горш развіваўся, ужывала двухразовую падкормку.

Пры церабленні лён сартыраваўся па даўжыне. Гэта дало магчымасць павысіць нумарнасць ільновалакна. У 1938 г. звяно яе дабілася яшчэ лепшых паказчыкаў.

Цыганкова ў калгасе не адна. Многа выдатных работнікаў тут вырасла. Назавем звенявшую Пелагею Мяшкову—кандыдата-экспанента на Усесаюзнную сельгасвыстаўку. Мяшкова ўжо два гады працуе звенявой. Добра ведае свою справу. Марфа Глушакова, Аксіння Жыткова паказваюць узоры працоўнай дысцыпліны, аддана адносяцца да працы.

У 1938 г. калгаснікі змагаюцца за ўраджай 9 цэнтнераў ільновалакна па ўсяму калгасу, 25 цэнтнераў зернавых і 250 цэнт-

мераў бульбы з гектара. Жны змагаюцца за ўдзел калгаса ва Усесаюзнай сельскагаспадарчай выстаўцы.

Багаты калгас імя Валадарскага! У мінульым годзе на працадзень атрымана па 6 кілограмаў 650 грамаў зернавых і 2 рублі 25 кап. грашыма.

Вось сям'я калгасніка Глушакова. Марфа Нікіцічна Глушакова з мужам і дачкой выпрацавалі 725 працадзён. І атрымалі 4822 кілограма зернавых, у тым ліку 1341 кілограм пшаніцы і 1621 руб. грашыма.

Сям'я Глушакова жыве заможна і культурна. У доме ў іх трох пакоі. Пакоі чыста і багата прыбранны. З свайго чатырохлямпавага прыёмніка кожны вечар Марфа Нікіцічна з мужам слухаюць апошнія навіны, канцэрты. У доме электрычнасць.

Па-новаму склалася жыццё ў калгасе. Кожная сям'я выпісвае газету, карыстаецца бібліятэкай хаты-читальні, наведвае кіно і тэатр.

У гэтым годзе калгаснікі пабудавалі 15 новых хат, і ўсе на новы лад, з голандскімі печкамі, з вялікімі вокнамі. З восені пачынаюць яшчэ будавацца.

Такавы будні калгаса імя Валадарскага. Аграном Сімкін.

Усесаюзныя спаборніцтвы па лёгкай атлетыцы спартыўнага таварыства „Буравеснік“. На здымку: Ліза Гарэлава—пераможніца спаборніцтва па штурханю ядра. (Ленінград). (СФ).

Ф

еклуша КУЛЯМЕТЧЫЦА

(Працяг)*

Ліпеньскім вечарам, пасля трохмесячных бесперапынных баёў з белагвардзейцамі на Кубані, у Стойропальшчыне, у раёне Егорлыцкай і Белай Гліны, атрад шахцёраў, папоўнены партызанамі Дона і Кубані, прыбыў на Ціхарэцкую.

Ад бяссонных начэй і стомленасці Феклуша асунулася, паходзела, але вочы яе па-ранейшаму палалі рашучасцю і адвагай. Яна была ў просценъкім белым парка-лёвым плацці з чорнымі кро-пелькамі, падперазаная кулямёт-най лентай. На галаве саламянная шляпа, на нагах салдацкія бо-цікі, за плячымі карабін, на поясі віселі ручныя гранаты.

Прайшлі ліпень, жнівень, на-ступіў верасень. Камандзір атрада, паехаўшы ў Царыцын да Сталіна, не зварачаўся. Армія была галоднай і разутай. Белая лютавалі, насядалі з усіх бакоў, а адбівацца не было чым: боепрыпасы вычарпаліся. Сарокін у сваім штабе наладжваў п'яныя оргі, устрایваў па станіцах віселлі. Сярод байцоў пачыналі расці глухія нараканні. Яны гаварылі, што камандзір цяпер не вернецца і ўсё пойдзе прахам. І толькі Феклуша не паддавалася суму, падбадзёрвала таварышоў:

— Трымайцеся моцна на на-гах, а то дзьмухне вецер—упадзеце і насы расквасіце.

Байцы смяяліся. Да іх зварачаўся бадзёры настрой.

Сарокін імкнуўся расфармі-раваць атрад, але спазніўся. Раптоўна прыбыў камандзір, прарваўшыся з Царыцына. Ён прывёз з сабой на трываліці грузавых машынах снарады, патроны для рэволюцыйных войск Паўночнага Каўказа і за-гад таварыша Сталіна каманд-

арму Сарокіну аб перакідцы 3-й калоны,—як цяпер называ-ліся атрады,—на царыцынскі фронт.

У Святых крыжы з часцей 3-й калоны была сфарміравана Стольная дывізія. У складзе дывізіі было шэсць тысяч шабляў і дваццаць дзве тысячи штыкоў. За байцамі пайшлі мацеры, сёстры, жонкі і нявесты. Калі армія выступіла з Святога крыжа, Феклуша прайзджала на тачанцы міма абоза бежанцаў, пагразіла кудысьці ўдалечыню і крыкнула:

— Ну, беражыся, бандыт Красной.

Жанчыны з захапленнем гля-дзелі на Феклушу. Яны любілі яе і верылі ёй.

На прывалах Феклуша прыходзіла да жанчын, праводзіла з імі гутаркі, спявала песні, сумныя, цягучыя, і прыгаварвала:

— Эх, бабанькі! Вось заваюем сабе ўсе правы на свабоднае жыццё, ды ці-ж такія мы тады песні заспяваем. Усё забудзеца: і гора, і беднасць, і праклятае наша жыццё сабачае... У новых песнях будзе сказана толькі пра шчасце і радасць, што крывёю сваёй здабываюмы.

Феклуша клікала Ваню, пры-мушала яго іграць, а сама тан-цавала. Новай бадзёрасцю запальваліся сэрцы жонак і ма-цярэй байцоў.

Стольная дывізія ўступала ў бязводныя, пясчаныя стэпы. У Сухім Буйвале хацелі запасціся правіянтам і фуражом, але мясцовыя ўлады адмовілі. Выявілася, што Сарокін паслаў загад аб тым, што байцы дывізіі—здраднікі рэвалюцыі, і патрабаваў арышта і расстрэла каманда-вання дывізіі.

Загад камандарма абагнаў Стольную дывізію па тэлеграф-ных і тэлефонных правадах. Мясцовыя ўлады, апіраючыся на гэты загад, патрабавалі за пра-

віянт і фураж гроши, але дывізіённая каса была пустой. Праўда, можна было ўзяць усё гэта сілай, аднак да яе не хадзелі прыбягаць. Байцы добра памяталі загад камандвання дывізіі аб тым, што за кожную нітку, узятую самавольна ў жы-хароў, вінаватыя будуть рас-стрэльвацца. Сталі даказваць, што дывізія ідзе да Царыцына на дапамогу 10-й арміі па загаду наркома Сталіна, прасілі забяспечыць дывізію фуражом і пра-віянтам.

Але мясцовыя ўлады былі напалоханы Сарокіным і—нямоль-нымі. Тады выступіла ўперад Феклуша, апаясаная ўпоперак і крыж-на-крыж кулямётнымі лентамі. У яе трэсліся руки і дрыжэлі вусны:

— Гадзіны!.. Каго на калені ставіце. Бандыту Сароке паве-рылі? Мы і кроў і сэрца, і свае маладыя жыцці за совецкую ўладу аддалі. А вы?

Яна зняла з галавы саламянную шляпу, вынула з кішэні салдац-кай целагрэйкі гроши, кінула іх у шляпу, крыкнула:

— А ну, братва, сып-давай, у каго што ёсць, выварачвай кішэні!

Байцы пачалі вытрасаць кішэні, і ў Феклушкину шляпу пасыпаліся крэдыткі, манеты і гадзін-нікі. Замітусіліся і бежанцы. Адчынялі сундукі, шнырылі ру-камі ў вітраты, дзе былі па-таемныя кішэні. Панеслі Феклушки—хто гроши, хто срэбныя завушніцы, залатыя абручальныя кольцы і іншыя рэчы. На са-бранныя гроши былі закуплены правіянт, фураж, бочки—іх за-раз-жа напоўнілі вадой. Увечары таго-ж дня Стольная дывізія выступіла ў паход.

За Сухім Буйвалам мясцовыя кіраўнікі дагналі дывізію, звярнулі гроши і ўручылі казначэю паперку аб тым, што насељ-ніцца добрахвотна забяспечыла байцоў Стольной дывізіі фура-

жом і правіянтам. Феклуша строга паглядзела на іх і сказала:

— Што, прабіла? Ну, глядзі-ж, каб у другі раз контру не развадзіць.

* * *

Другі дзень ішла па пясках Стальнай дывізіі. Цяжкі быў шлях. Справа, з глыбінь бязводных стэпаў, наляталі белакалмыкі, злева—белыя казакі, але байцы, адбіваючы атакі ворага, працягвалі ісці ўперад. У адной схватцы з белакалмыкамі Феклуша была ранена ў галаву. Касы шабельны ўдар па чэрапу быў лёгкім, але рана безупынна сачылася крывёю. І ўсё-ж Феклуша не кідала сваёй тачанкі. З акрываўленым бінтам на галаве яна настарожана сядзела каля кулямёта.

Правіянт канчаўся, вада таксама, перасыхалі бочкі. Людзі і коні атрымоўвалі ваду порцыямі. І чым менш заставалася вады, тым больш сустракалася пяску. Дробны, зыбучы, ён засыпаў вочы і лез у горла.

А на перагружаных павозках стагналі хворыя тыфам і раненыя:

— Пі-іць! Вады мне...

І Феклуша злазіла з тачанкі, худая і пачарнеўшая, хісткай хадой накіроўвалася да раненых. Аддавала ім свае порцыі вады, уцяшала, як магла:

— Таварышы, пачакайце трохі... Хутка будзе Волга... Шырокая, бясконцая, і вады ў ёй...

Перавязвала ім раны, забыўши пра сваю, укладала іх зручней на павозках і ўсё прыгаварвала:

— Дарагія мае таварышы, родныя мае... Волга ўжо блізка. Чуеце. Гэта вада шуміць...

Хворыя і раненыя супакоіліся, потым пачыналі брэдзіць, і шорах жорсткага пяску яны прымалі за шум многаводнай Волгі.

Заплюшчыўшы вочы, Феклуша ляжала на тачанцы. Мучыць смага, але яна ляжыць моўкі. З усхода бурунамі каціліся пяскі, бlyталі ногі, сляпілі вочы. У байцоў слабеў шаг, ногі ўвязалі ў пяску, ніклі абцяжэўшыя галовы. Буксавалі колы, скрыпелі восі вазоў, і вазніцы з горыччу шапталі:

— Эх, дзёгцю-б... Пракляты пясок.

Ваня неадступна ішоў за тачанкай Феклушки. Праціраючы акуляры і прыціскаючы рукой футляр скрыпкі, ён з цяжкасцю перасцуваў ногі. І калі байцы, адставаючы шаг, пачалі спыняцца і адставаць, прысядаючы ў зня-

сіленні на пясок, Феклуша адкрыла пацямнеўшыя вочы. Убачыўшы Ваню, яна ўсміхнулася і паманіла яго да сябе.

— Ну як, танцорка?—засмаяўся Іван Іваныч, нахіліўшыся да Феклушки.

— Ты вось сыграў-бы што-небудзь,—папрасіла яна.

— Можна. Заказвай...

— Сыграй вясёлу, каб нашы таварышы больш бадзёра шагалі.

Ваня ўзяў з футляра старую, аблезлую скрыпку. Яе ведалі ўсе байцы. І цяпер яна з імі, як лепши і адданы таварыш. Ваня ўзлез на тачанку, узмахнуў смычком, і на павозках заварувшыся забітаваныя людзі.

— Націскай!

Вецер злуеца, пераходзіць у буран.

Песня гучней, зычней і вышэй. Цвярдзей крок. Песня падхоплівае ўсіх і нясе ўперад, на-сустрач пяскам. Але вось лопнула струна... Ваня грае на трох. Потым рвуцца яшчэ дзве—іграе на адной. І, нарэшце, абрываеца апошняя... Іван Іванавіч замахнуўся скрыпкай, ханцеў кінуць яе ў пясок, але Феклуша ўтрымала яго:

— Не смеяй! Бачыш, як, байцы ідуць. За што-ж ты яе...

Працягнула яму руку:

— Дзякуй! І табе дзякуй і вось ёй,—указала яна на скрыпку, — сябру нашаму. Захавай. Калі адваюемся — адрамантуем яе, і ты яшчэ сыграеш нам не адну песню аб нашай баявой маладосці.

І Ваня асцярожна палажыў сціхшую скрыпку. Скрыпка зрабіла сваю справу. Цвёрда, з бадзёрай песняй, шагалі байцы.

На пятыя суткі, раніцой, Стальнай дывізіі вырвалася з смяротных абдымкаў пясчанай пустыні і падышла да сяла Заветнае. Узяўшы запасы вады, правіянта і фуража, дывізія ў той-же дзень накіравалася фарсіраваным маршам да Чэпурнікаў. Тут разыгралася страшэнная бойка. Каля Чэпурнікаў белыя зрабілі заслон з афіцэрскіх палкоў, калмыцкай конніцы і астраханскай арміі князя Тундутава. У Стальнай дывізіі не хапала агнепрыпасаў. Байцам прышлося біца адной халоднай зброяй.

Бой працягваўся сорак пяць мінут. Стальнай дывізіі разгроміла моцны, які здаваўся несакрушальным, белагвардзейскі заслон,—адчыніла сабе шлях да Царыцына.

Пасля боя Феклушу знайшлі каля яе „максіма“ цяжка раненай.

Адзін з атрадаў Стальнай дывізіі пасля разгрома Краснова рушыўся на Астрахань. Таварышы ўзялі з сабой і Феклушу.

Доўга не зажывалі раны, атрыманыя пад Чэпурнікамі. Толькі ў канцы дзевятынаццатага года выздаравела Феклуша і мела магчымасць вярнуцца да баявога жыцця. З кавалерыйскім дывізіёнам 49-й стралковай дывізіі накіравалася яна ў Кізляр, адкуль думала прабрацца да дому, у Растоў, і пабачыць свою старэйшую маці. Але не споўніліся мари Феклушки. Дывізіён яе быў накіраван у Баку, дзе ў дваццатым годзе ў баях з рэшткамі адкінутых у Закаўказзе дзенікінскіх банд і загінула баявая кулямётчыца Стальнай дывізіі Феклуша Літвіна.

На здымку: Іспанскія жанчыны шыюць коўды для байцоў рэспубліканскай арміі.
(СФ.)

НАМ ПІШУЦЬ

Даглядчыца цялят

Наталья Голад—знатная калгасница. Яна з'яўляецца прыкладнай даглядчыцай цялят у калгасе „Чырвоны араты”, Лельчицкага раёна. Змагаючыся за поўнае захаванне маладняка, яна спаборнічае з даглядчыцай цялят Зінай Дашкевіч. Догляд за прыматаўнымі цялятамі яна паставіла так, што за ўесь час работы на МТФ (з 1933 г.) з маладняка яе дагляду не было ніводнага выпадку падзяжа.

Гэтага яна дабілася дзякуючы сваёй добрасумленай работе. За выдатную работу ў справе развіцця калгаснай жывёлагадоўлі яна многа разоў прэміравана.

Наталья Голад уступіла ў калгас у 1929 г., як толькі ён арганізаваўся. Толькі ў калгасе яна знайшла шчасце і радасць.

З кожным годам расце культура і заможнасць калгаснікаў. У мінулым годзе Голад выпрацавала 404 працадні, на якія атрымала 64 пуды зернавых, 300 пудоў бульбы, 80 пудоў сена, многа гародніны, грошай і інш.

Раней у яе гаспадарцы зусім не было жывёлы, а цяпер маецца адна карова, 2 свінні, авечкі, куры і інш. У хаце чыста і прастора.

Дзеци Голад вучачца ў навучальных установах. Сын Уладзімір ужо атрымаў сярэднюю адукацию, 14-гадовая дачка Вікця навучаецца ў 7-м класе НСШ.

Наталья Голад ад шчырага сэрца дзякуюе любімага друга і бацьку—вялікага Сталіна за сваё шчаслівае і цудоўнае жыццё.

Ан. Белаградскі.

Аб хоцімскіх кааператах

У магазінах Хоцімскай местачковай спажывецкай кааперацыі маюцца перабоі ў забеспечэнні насельніцва таварамі шырокага спажывання, як соллю, мукою, крупой і іншымі. У магазінах сельпо Ліпоўскага, Бяседавіцкага і Васілеўскага сельсоветаў у самы разгар уборкі крамы не забяспечаны печаным хлебам.

Такое становішча зусім не выпадкова, бо кірауніцтва Райспажыўсаюза (старшыня Шыбко) і местачковай спажывецкай кааперацыі (старшыня Галіцкі) заняты „больш важнымі” справамі,

яны самаснабжаюцца з кааперацыі дэфіцитнымі таварамі.

Самачынствы работнікаў кааперацыі тут не маюць мяжаў. У калгас „Чырвоны бор”, Бяседавіцкага сельсовета, Галіцкі і крамнік Балоцін прыехалі з таварамі і прадавалі іх па павышанных цэнах. Частку тавараў яны ад пакупнікаў захавалі. На заяву калгасніцы Хадоры Люсікавай аб злоўжываннях яны азвярэла заявлі: „Не твая справа. Ты нам не ўкажаш, па якіх цэнах прадаваць і што прадаваць“.

Дзіўна, чаму РК КП(б)Б, РВК, якія ведаюць аб усім гэтым, не прымаюць мер для палепшэння работы спажыўкааперацыі.

Селькорка.

Багаты ўраджай

Багаты ўраджай на палях калгаса імя Блюхера, Варатынскага сельсовета, Бабруйскага раёна.

Асабліва добрае жыта ўрадзіла на участках былога незанятага папару. Жыта нашага калгаса з'яўляецца лепшым з усіх калгасаў сельсовета. Сцяблы яго дасяглі чалавечага росту.

У 1937 г. калгас атрымаў 13 цэнтнераў з гектара, а ў гэтым годзе не менш 16 цэнтнераў. Калгасніцы і калгаснікі, скончыўшы сенаўборку, пераключыліся на юборку зернавых. На жніве вышлі не толькі маладыя калгасніцы, але падросткі і 60-гадовыя старухі Елізавета Пракопчык і Марыя Паражневіч.

На юборцы жыта ўсе калгасніцы перавыканалі нормы выпрацоўкі. Матруна Пракопчык, Каця Пракопчык, Настася Паражневіч, Настася Іванова, Марыя Пракопчык зжыналі па 0,30 гектара, замест 0,20. 60-гадовыя калгасніцы Елізавета Стэльмак, Марыя Паражневіч зжыналі па 0,28 гектара. Уборка багатага ўраджаю прайшла арганізованая.

Стэльмак.

Бабруйскі раён.

Мясцком бяздзейнічае

Мясцком мукомольнай прамысловасці склада № 214 (гор. Гомель) і яго старшыня Харытановіч зусім бяздзейнічаюць. Ніякай

Знатная стаханаўка Нараджанскаага чайнага соўгаса (Дукбіцкі раён, Грузінскай ССР) Біцюцкая—выконвае дзённую норму збору чайнага ліста на 500 процентаў.

(Саюзфото).

культурна-масавай работы сярод членаў профсаюза не праводзяць. Вытворчымі пытаннямі, разгортваннем соцыялістычнага спаборніцтва сярод рабочых не займаюцца. Барацьбы з прагульшчыкамі і зрыўшчыкамі працоўнай дысцыпліны не вядзецца.

А між тым на складзе маюць месца зрывы працоўнай дысцыпліны, прагулы, рвацтва і іншае, але мясцком на ўсе гэтыя з'явы не реагуе. Напэўна, мясцком лічыць,—ці варта пісаваць узаемадносіны з членамі профсаюза, не гледзячы на тое, што яны з'яўляюцца дэзарганізатарамі нармальнай работы на складзе і што яны перашкаджаюць працацаць лепшым стаханаўцам і ударнікам.

Ці не пара ЦП Саюза мукомольнай прамысловасці заняцца работай нашага мясцкома, бо многа прайшло часу пасля выбараў, а мясцком работу яшчэ не распачаў.

Дзюбкіна.

Гомель.

Парады па кулінары. Стравы з гародніны і фруктаў.

МАРКОЎНЫ СУП

На прыгатаванне маркоўнага супа патрабуецца:

$\frac{1}{2}$ кілограма мяса (прапорцыя на 5 чалавек), 10 стаканаў вады, 100 грамаў цыбулі, 750 грамаў морквы, 50 грамаў рускага масла, 2 столовых лыжкі муки, солі па смаку.

Палажыць у кастрюлю ялавічыну і цыбулю, заліць вадой, пасаліць па смаку і гатаваць на моцным агні поўгадзіны. Потым пераставіць на ўмераны агонь і гатаваць на ім каля гадзіны.

Пераставіўшы кастрюлю на ўмераны агонь, адліць з яе $1\frac{1}{2}$ стакана супу ў другую кастрюлю, паменш, і пакласці туды ачышчаную і дробна нарэзаную моркву, прыбавіць у яе 50 грамаў рускага масла і паставіць на 1 гадзіну тушыць на ўмераным агні. Калі морква ўтушицца, прыбавіць у яе 2 столовых лыжкі муки, даць закіпець, выліць яе ў бульён і—падаваць на стол.

ВЕГЕТАРЫЯНСКІ БОРШЧ З КАПУСТЫ

500 грамаў капусты, 200 грамаў морквы, 100 грамаў пятрушкі, 100 грамаў сельдэрэю, 250 грамаў памідораў, 100 грамаў масла, лыжку белай муки, 100 грамаў смятаны, трохі ўкропу, 500 грамаў бульбы, 100 грамаў цыбулі і 10 стаканаў вады.

Ачысціць капусту, вынуць ахрапку. Нашынкаваць капусту і астатнюю гародніну. Вымыць памідоры, нарэзаць. Усё змяшаць, пасаліць трохі (солі дадаць, калі будзеце запраўляць капусту). Палажыць 100 грамаў масла ў кастрюлю, уліць 1 стакан вады, палажыць прыгатованую масу, закрыць накрыўкай і даць патушыцца. Калі ўсё ўтушицца, развесці 8 стаканамі вады. А на стакан вады развесці столовую лыжку муки, заправіць капусту і даць ім закіпець. Смятана падаецца асобна.

ЗАПЯКАНКА З КАПУСТЫ

1 кілограм капусты, 5 яечак, 500 грамаў белага хлеба, 2 стаканы малака, 150 грамаў масла, 100 грамаў сухароў, 1 столовую лыжку белай муки.

Капусту вымыць, вырэзаць ахрапку (лепш браць капусту белую, цукровую) дробна парубіць, працерці з соллю (солі класці трохі), ашпарыць гатаванай вадой, адкінуць на рашато, адціснуць і патушыць у каструльцы, памешваючы лыжкай. Намачыць хлеб у вадзе, адціснуць і прапусціць разам з тушанай капустай праз мясарубку. Палажыць 50 грамаў масла, 5 жаўткоў, узбітыя бялкі, перамяшаць. Змазаць кастрюлю маслам і пакласці ў яе прыгатованую масу. Зверху пасыпаць сухарамі.

Згатаваць малако; распусціць у асобнай пасудзе 100 грамаў масла з лыжкай муки, даць пракіпець, пакласці трошкі солі, потым разводзіць, вымешваючы, гарачым малаком. Падаючы к столу, запяканку паліць белым соусам.

РАГУ

250 грамаў морквы, 250 грамаў цвятной капусты, 500 грамаў кабачкоў, 500 грамаў гарбуза, 200 грамаў смятаны, 1 столовую лыжкі белай муки, 2 стаканы малака, 100 грамаў цыбулі, 25 грамаў ўкропу і пятрушкі.

Гарбуз ачысціць ад скуры, вынуць зерні, разрэзаць на кавалачкі. Вымыць, ачысціць моркву нарэзаць на квадрацікі. У малако уліць 1 стакан вады і патушыць у ім моркву, нарэзаную цыбулю і нарэзаную на часткі цвятную капусту. Тушыць да мяккасці. Потым палажыць гарбуз. Калі пракіпіць уся маса з гарбузом, палажыць ачышчаныя кабачкі, бо яны хутка варацца, пасаліць. Калі рагу стане мяккім, узбіць 1 лыжку муки ў смятане і выліць у рагу. Паставіць рагу ў халоднае месца і пасыпаць нашынкованым зялёнім укропам і зялёнай пятрушкай.

КВАС З ЯБЛЫК

Бярэцца 1 кілограм яблык, 2 стаканы цукру, 1 столовая лыжка муки, 50 грамаў дражджэй, 10 стаканаў вады. Яблыкі можна ўзяць 2-га ці 3-га сорта.

Памыць яблыкі, парэзаць на маленькія кавалачкі, наліць ваду палажыць цукру і паставіць гатаўца. Яблыкі павінны кіпець не менш гадзіны. Калі яны зварацца, паставіць у халоднае месца. Равесці дрожджы ў стакане гатаўнай вады і дадаць лыжку муки, даць закіснуць. Калі дрожджы будуть гатовы, выліць іх у яблыкі, паставіць на суткі ў ўплае месца. Калі квас пачне брадзіць, працадзіць праз сіта і сурветку, каб ачысціць квас ад яблык і дражджэй. Разліць у бутэлькі і закупорыць.

ПІРАЖКІ З ЯБЛЫКАМІ

Бярэцца 500 грамаў муки, 500 грамаў цукру, 500 грамаў яблык, 50 грамаў дражджэй, 1 яечка, 2 стаканы малака, 50 грамаў слівачнага масла, 300 грамаў алею.

Равесці дрожджы ў малаку, уліць поўстакана вады, палажыць 1 яечка, 2 столовых лыжкі цукру, трохі солі, высыпаць муку і замясіць вясёлачкай ці чыстай рукой. Раставіць масла і уліць у цеста, перамешваючы, каб усё цеста насыцілася маслам. Даць цесту выхадзіцца, але не даваць перакіснуць. Насыпаць трохі муки на стол ці на драўянную дошку, выкласці цеста, разрэзаць яго на 15 частак.

Яблыкі памыць (патрэбна браць яблыкі салодкія), зняць скруачку, вынуць зёрны, разрэзаць дробнымі квадрацікамі, высыпаць цукар у каструльку і уліць не больш 2 столовых лыжак вады, палажыць туды яблыкі і варыць, памешваючы. Калі яблыкі зварацца да гушчыні, паставіць іх на халоднае месца і даць ім трохі падняцца. Алей гатаўца у чыгуనай каструльцы, і класці піражкі ў кіпячы алей, толькі не ўсё закладаць, а па некалькіх штук, каб свабодна было пераварачваць піражкі відэльцам. Калі зарумяніцца, вынуць відэльцам на блюда і падаваць к чаю.

Адказны рэдактар Г. В. КАГАН.

Адрес рэдакцыі: Менск, Дом Працы, 3-і паверх, пакой 8. Тэл. 24-058, 24-070.

Друкарня імя Сталіна.

дана ў друкарню 5/VIII-38 г.

Зак. № 3760.

Падпісаны да друку 21/VIII-38 г.

Тыраж 10.500 экз.

Галоўлітбел № 4812.

У нумары 2½ арк. 120.140 друк. знакаў

Цава 20 кап.

Моды жаночых і дзіцячых плаціяў

